

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1944/2015
25.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у спору тужиоца А.С. из Г.К., чији је пуномоћник М.Р., адвокат из В., против туженог М.р. ДОО из Г.К., кога заступа М.Г, адвокат из В., ради оцене законитости отказа уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2689/14 од 12.02.2015. године, у седници одржаној 25.05.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2689/14 од 12.02.2015. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2689/14 од 12.02.2015. године, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Крушевцу П1 844/12 од 29.01.2014. године у ставу првом и трећем изреке, којима је поништено решење туженог о отказу уговора о раду од 15.07.2012. године и тужени обавезан да тужиоца врати на рад и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 114.750,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд испитао је побијану пресуду применом чл. 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14) и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из чл. 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а на друге одређене битне повреде поступка ревидент не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је радио код туженог на пословима менаџера продаје на неодређено време од 01.02.2011. године. Тужилац је инжењер индустријског менаџмента са VI степеном стручне спреме. По овом

уговору тужилац је радио све до 15.07.2012. године, када му је отказан уговор о раду и када је и одјављен са осигурања због неиспуњавања радних обавеза, нестручног рада и због тога што је за време радног времена обављао послове за друга правна лица без одобрења послодавца. Решење о отказу уговора о раду тужиоцу је на његов захтев уручено 07.09.2012. године, а тада му је предата и радна књижица. На самом решењу тужилац је уписао датум пријема. Претходно, 08.08.2012. године побијано решење остављено је на радном столу тужиоца, није му достављано на кућну адресу, нити је доказано да је истицано на огласној табли. Такође, пре отказа уговора о раду тужиоцу није достављено писано упозорење у смислу члана 180. Закона о раду.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право, када су закључили да је тужиоцу незаконито престао радни однос код туженог отказом уговора о раду и када су обавезали туженог да тужиоца реинтегрише.

Поступак достављања акта о отказу уговора о раду прописан је чланом 185. Закона о раду. Према ставу 2. овог члана, то решење мора да се достави запосленом лично, у просторијама послодавца, односно на адресу пребивалишта или боравишта запосленог, а ако послодавац није могао да достави решење у смислу става 2. овог члана, дужан је да о томе сачини писмену белешку (став 3). У том случају, решење се објављује на огласној табли послодавца и по истеку 8 дана од дана објављивања сматра се достављеним.

Према чл. 195. став 2. овог закона, рок за покретање спора је 90 дана од дана достављања решења, односно сазнања за повреду права.

У конкретном случају, законом прописани поступак достављања решења о отказу уговора о раду из чл. 185. Закона о раду није поштован. Побијано решење остављено је на радном столу тужиоца, није му упућивано на кућну адресу, нити је било доказа о томе да је истицано на огласној табли, па се не може сматрати да је тужиоцу решење достављено 08.08.2012. године. То решење, како је правилно утврђено, тужилац је на свој захтев примио 07.09.2012. године, а тужбу у овом спору поднео је 27.11.2012. године, у року прописаном чланом 195. став 2. Закона о раду. У том смислу, неоснован је приговор неблаговремености тужбе.

Такође, побијаним решењем тужиоцу је отказан уговор о раду на основу чл. 179. Закона о раду. У случају из чл. 179. тачка 1. до 6. овог закона, према чл. 180, пре отказа уговора о раду послодавац је дужан да запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање пет радних дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења. Садржина упозорења прописана је ставом 2. истог члана. У овом случају, према неспорно утврђеним чињеницама, тужиоцу пре отказа уговора о раду није достављено писано упозорење на постојање отказних разлога, па се о томе тужилац није ни могао изјаснити, чиме је повређено његово право на одбрану.

Правна последица незаконите одлуке о престанку радног односа је реинтеграција запосленог, на основу чл. 191. Закона о раду.

У ревизији тужиоца понављају се жалбени наводи, који су били предмет правилне оцене другостепеног суда, коју прихвата и Врховни касациони суд.

На основу чл. 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић, с.р.**